

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant p.o. staż. A. M.

przy udziale B. T. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014r.

sprawy **M. S.** oskarżonego z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 178 a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 24 września 2013r. sygn. akt II K 184/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż w chwili czynu oskarżony M. S. znajdował się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym przy I badaniu 0,50 mg/l, przy II badaniu 0,49 mg/l.
2. W pozostałym zakresie utrzymuje mocy zaskarżony wyrok.
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

E. T.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie (sygn. akt II K 184/13):

- uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2012 roku w miejscowości M. w ruchu lądowym będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieście sygn. akt II K 255/07 z dnia 26 czerwca 2007 roku za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki V. (...) o nr. rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. orzeczoną w pkt 1 karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;
- na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 144,34 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 150 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez oskarżyciela publicznego, który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegającą na błędnym opisie czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. w wyroku z dnia 24 września 2013 r., albowiem brak w nim wszystkich znamion czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., gdyż pominięto znamię prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości nie podając zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu o znamię prowadzenia samochodu będąc w stanie nietrzeźwości wraz z podaniem stopnia tej nietrzeźwości 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani zastosowanej do przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikacji prawnej, jak też rodzaju i wysokości orzeczonej kary.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do sformułowanego we wniesionej apelacji zarzutu, to jest do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

I tak Sąd Okręgowy podnosi, że przepis art. 413 § 2 punkt 1 k.p.k. jednoznacznie wymaga, aby każdy wyrok skazujący zawierał między innymi dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Owo natomiast dokładne określenie zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu przestępstwa powinno zawierać, poza wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia, niezbędny z punktu widzenia ustawowych znamion danego przestępstwa opis czynu (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 1973 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt V KRN 23/73).

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy zauważa, że oskarżonemu M. S. zarzucono, a następnie przypisano sprawstwo i winę w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., do którego znamion należy stan nietrzeźwości, wyrażający się w zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu albo zawartości alkoholu we krwi. Aby zatem można było uznać, że Sąd I instancji uczynił zadość treści art. 413 § 2 punkt 1 k.p.k., opis przypisanego oskarżonemu czynu winien zawierać stwierdzenie, jaki był stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili prowadzenia pojazdu.

Ze znajdującego się w części rozstrzygającej wyroku opisu przypisanego oskarżonemu czynu wynika, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Sąd I instancji w opisie tym nie zawarł jednak ustawowego znamienia przypisanego M. S. przestępstwa, w postaci wskazania stanu nietrzeźwości, dopuszczając się tym samym, co słusznie zauważył skarżący, obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Przez pojęcie stanu nietrzeźwości rozumieć należy zdefiniowany w art. 115 § 16 k.k. przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wskazanie zawartości alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu jest niezbędne dla dokonania rozgraniczenia pomiędzy przestępstwem a wykroczeniem z art. 87 § 1 k.w., który penalizuje zachowania polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Przy czym, zgodnie z progami normatywnymi określonymi w przepisach art. 46 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. 2012, poz. 1356 ze zm.), ze stanem po użyciu alkoholu mamy do

czynienia wówczas, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2 do 0,5‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazuje, iż choć w postanowieniu o przedstawieniu oskarżonemu zarzutów (k. 13 akt), był wskazany stopień nietrzeźwości oskarżanego, to już we wniesionym akcie oskarżenia (k. 50 - 51 akt), oskarżyciel publiczny popełnił błąd, nie zamieszczając w opisie zarzucanego M. S. czynu tego, że prowadził pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym przy I badaniu 0,50 mg/l, przy II badaniu 0,49 mg/l. Sąd rozstrzygający powinien był dostrzec ów błąd i dokonać jego konwalidacji poprzez zmianę opisu zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez dodanie doń dokładnego wskazania stopnia nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu. Zaniechanie powyższego spowodowało, że zaskarżony obecnie wyrok jest wadliwy i w takiej formie ostać się nie może.

Z uwagi na powyższe Sąd II instancji dokonał korekty zaskarżonego wyroku, albowiem w tym zakresie nie było potrzeby czynienia nowych ustaleń faktycznych. Stopień nietrzeźwości oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu jest ustalony i wynika z protokołu z przebiegu badania stanu nietrzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2 akt). Urządzenie AlcoQuant w trakcie pierwszego badania przeprowadzonego o godzinie 8.00 wykazało 0,50 mg/l alkoholu, a podczas drugiego badania przeprowadzonego o godzinie 8.16 wykazało 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zatem zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż w chwili czynu oskarżony M. S. znajdował się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym przy I badaniu 0,50 mg/l, przy II badaniu 0,49 mg/l.

W pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżone orzeczenie, Sąd Odwoławczy wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k., kierując się względami słuszności, zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty sądowej za II instancję, gdyż konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w postępowaniu odwoławczym była wynikiem oczywistego błędu popełnionego przez Sąd Rejonowy.

E. T.